

באחד האירועים המשפחתיים, הזדמן לי לשוחח עם בן דודי שהשתחרר לא מזמן מהצבא והחליט להמיר את הטיול המסורתי למזרח, בשליחות למחנה קיץ מטעם הסוכנות היהודית. הוא שיתף אותי (על תקן "בת הדודה לענייני יהדות") בחוויותיו מעבר לים ואת אחת החוויות, שרגשה אותי במיוחד, בחרתי לחלוק עמכם.

"נבחרנו כ-100 בחורים מתוך 6,000 שהגישו מועמדות, למלא את השליחות במפגש עם הנוער היהודי-אמריקאי. עוד לפני שנסענו עברנו הכשרה מסיבית, שמטרתה העיקרית הייתה לתת לנו כלים לחיזוק הקשר עם נוער התפוצות. מסתבר, שכפי שהמושג "ציונות" כבר לא מדבר אל הנוער שלנו, כך גם המושג "עלייה", כבר די פשט את הרגל ופינה את מקומו למונח - "חילופי תרבות". אבל איך שלא יהיה, אני הייתי חדור מוטיבציה להדביק את החבר'ה האמריקאים באהבת הארץ ולהראות להם מקרוב, איך יהודי גזעי אמור להיראות.

הגעתי לאחד המחנות עם כמה מחברי ושובצנו להדרכה. הקבוצה שלי כללה חבורה של עשרים נערים ונערות בני 16, נלהבים, תוססים ומלאי אנרגיה. מרביתם הגיעו מבתים מבוססים עם זיקה מסוימת למסורת, מלבד נער אחד, ג'יימי, שחבש כיפה סרוגה ונראה היה מזוהה יותר עם יהדותו. הימים חלפו עלינו בפעילות אינטנסיבית, כשסיפורי הגבורה שלי מההווה הצהלי" עושים את שלהם.

חבר'ה בני 16 מלאי אנרגיה ונמרצים מטבעם. החבורה "שלי", לא הייתה שונה במאום והם הזדקקו לפעילות רוויית אדרנלין וידעו יפה מאד גם לחולל מהומות. די בהתחלה שמת' לב לתופעה מעניינת: בכל פעם שפעילות מסוימת הסתיימה והיה צריך לסדר את הדברים, החבר'ה כולם התחמקו מהמטלה, מלבד ג'יימי שעזר וסידר ברצון. כך היה כשהסתיים הקומדיץ והוא נשאר לכבות את האש ולארגן את השטח, כך היה כשהסתיימו המסיבות והוא עזר לאסוף את השאריות והלכלוך וכך היה למעשה, בכל אחת מהפעילויות שעשינו. יחד עם זאת, ג'יימי השתלב יפה מאד בחבורה ובשאר הדברים לא היה שונה במאום משאר חברי הקבוצה.

כעבור שבועיים כבר התרגלנו כולנו לעובדה, שיש מי שמסדר אחרינו ולא היה נראה שדבר זה אכפת לג'יימי. השבועות חלפו והייתה לי הרגשה שאני מצליח להשפיע על הקבוצה שלי. ההילה הצהלי"ית שאפפה אותי בהחלט תרמה לכוח ההשפעה שלי ואפילו התרברבתי בפני חברי למשלחת, על הדוגמא המצוינת שאני מצליח לתת לחבר'ה האמריקאים, לגבי איך צריך להיראות צעיר יהודי בשנות האלפיים.

המציאות טפחה על פני, כאשר באחד הימים לקראת סוף המחנה, בזמן שיחות הסיכום, אחד הנערים הפנה לג'יימי שאלה מקניטה:

"תגידי לי ג'יימי, למה אתה כזה פראייר של כולם?"

למשמע השאלה, היו פרצי צחוק בקהל המאזינים, אך כשקולו של ג'יימי נשמע ברמה, שליו ורהוט, הקבוצה כולה השתתקה:

"אני לא פראייר, אני יהודי".

"מה אני אגידי לך", אמר בן דודי כשהוא מסיים את סיפורו. "לי זה עשה משהו. הנה אני משויץ ומתרברב עם סיפורי הגבורה שלי ומתגאה באהבת ישראל ופתאום, בשקט בשקט, מאחורי הקלעים, ילדון בן 16 מצליח להראות לי קבל עם ועדה, איך באמת יהודי אמור להתנהג".

בן דודי סיים את הסיפור והשאיר אותי עם המחשבה, על אותה אישיות קדמונית, שעשתה כה הרבה למען האנושות ושכל כולה היה חסד טהור ונתינה לדולת - אברהם אבינו. מרגש היה לחשוב על כך, שהגנים שלו והערכים אותם הנחיל ממשיכים לדרום בדמנו, גם כיום, בארצות הברית של אמריקה הרחוקה...

הזכויות שאנורות לצוותי הנני

שבת שלום!!

מחקה

מעמידים את החניכים בטור ובעצימת עיניים. המדריך מוביל וכאשר ישנו מכשול הם צריכים להעביר מאחד לשני.

מניחים 3 פתקים בחדר שעל כל אחד כתוב:

1. פראייר

2. כל הכבוד אבל אני לא הייתי עושה זאת

3. אני איתך.

מקראים את המקרים הבאים וכל חניך צריך לעמוד ליד השלט שמשקף את דעתו.

המקרים:

1. בכל פעם שערן עושה קניות בסופר, הוא מסתכל בסלי הקניות של האנשים שסביבו ונותן לכל אילו שיש להם מעט מצרכים להיות לפניו.

2. יאיר מילא בפעם הראשונה בחייו טופס של 'מפעל הפיס' והוא זכה ב 2000 ₪, והחליט לתת מתוך הסכום 1000 ₪ לאגודת " עדר מציון ".

3. ביום שלישי הייתה פעולה בסניף בסגנון ערב עיתונים, בסוף הפעולה הקומונרית קראה למדריך, כל החניכים ניצלו את ההזדמנות וברחו, ורק גילה נשארה לנקות את החדר מהעיתונים.

4. לכיתה הגיעה עולה חדשה שכמעט ואינה יודעת עברית, המורה בקשה מתנדבת שתשב לידה ותעזור לה להתאקלם בכיתה. דפנה שתמיד חלמה לשבת ליד דליה חברתה הטובה וסוף-סוף השנה הן יושבות ביחד, דפנה מחליטה בכל זאת לעבור ליד העולה החדשה.

הקשר

לתת לקבל

שבת פרשת
תרומה.
לתת ולתרום
מעצמך.